

VILÁGMÉRETŰ SZENTSÉGIMÁDÁS

Jézus Krisztus a kezdet és a vég, az Alpha és az Omega, a világmindenség Királya, aki jelen van az Oltáriszentségben. Őt fogjuk dicsőíteni az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson 2020-ban Budapesten. - Erre az ünnepre készülve november 24-én (szó) Krisztus Király előestéjén ismét világméretű szentségimádásra hívunk mindenkit. - Egy éve harmincezren imádkoztunk 18 országban, 840 helyszínen. Ha Jézus a Te Királyod is, akkor tarts velünk! Segíts a szentségimádás létrejöttében a plébániádon, közösségben, és jelentkezz nálunk! - Bízunk benne, hogy veled együtt idén még többen fogjuk együtt imádni a világmindenség Királyát, Jézust.

B. SZŰZ MÁRIA BEMUTATÁSA A TEMPLOMBAN

November 21-én annak a templomnak a felszentelésére emlékezünk, amelyet Jeruzsálemben Szűz Mária tiszteletére építettek a 6. században az ószövetségi templom közelében.

Mária bemutatásának dátumát a hagyomány szerint határozták meg: a lánygyermeküket hetven nappal születésük után mutatták be az Úrnak a templomban. Jakab apostol apokrif ősevangéliumában szerepel, hogy Máriát hároméves korában szülei a templomban Istennek ajánlották. A művészek a századok során általában ezt a jelenetet ábrázolták.

I. Jusztinianosz császár 543-ban templomot építtetett Mária feltelezett születési helyén. Mária bemutatásának ünnepe e templom dedikációs emléknapja. Bár az a bazilika megsemmisült, egész Keleten fennmaradt ez a templomszentelési ünnep. A Jeruzsálemből származott I. Germánosz pátriárka kezdte ünnepelni Konstantinápolyban a 8. század elején, I. Manuél bizánci császár pedig parancsolt ünnep rangjára emelte 1166-ban.

A pápai udvar az avignoni fogság alatt ismerkedett meg az ünneppel Philippe de Maizeres ciprusi követ révén. 1373 után több nyugati egyházmegye is átvette. IV. Sixtus pápa általános engedélye után szabadon választott ünnepként bárhol megülheték 1472-től. V. Piusz pápa nem vette föl a trienti zsinat utáni liturgiába, de sokak kérésére végül V. Sixtus pápa 1585-ben jóváhagyta Mária bemutatásának általános megünneplését.

A Pray-kódexben már 1200 körül szerepel az ünnep, tehát hazánk már az Árpád-korban átvette Bizánctól. Ezt III. Béla Bizáncban, Manuél Komnénosz udvarában kapott neveltetése is valószínűsíti. Az Érdy-kódexben így szerepel: „Asszonyunk Máriának templomba jelentése”.

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2018 NOVEMBERÉBEN

– **Bíró László püspök levele**

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Sok fiatal úgy gondolja, hogy ha szeretik egymást, akkor házasságkötésük után mindig automatikusan egyet fognak érteni. Ha egy ügyben egyiküknek vagy másikuknak döntenie kell, akkor nincs szükség megbeszélésre, hiszen nyilván házastársuk is ugyanúgy döntene, mint ők. Ez többé-kevésbé beválik, amíg életük felett nem gyülekeznek felhők. Az életnek azonban nem csak napos oldala van, mindig jöhetnek nehéz, viharos időszakok, amikor a házaspárnak új, eddig ismeretlen nehézségekkel kell megküzdenie. Együtt kell elhárítaniuk a közös életüket beárnyékoló veszélyt, együtt, egyetértésben kell cselekedniük. Ilyenkor elengedhetetlen kettejük megbeszélése, még annak árán is, ha a megegyezéshez nehéz, feszültségekkel terhes út vezet. Nagy azonban annak a veszélye, hogy a feszültségek megintatják a szeretetet, holott azt hitték, a kölcsönös szeretetükkel

mindent meg tudnak oldani.

Minden fiatal házaspár életében a mézeshetek után elkezdődnek a hétköznapiak, a fiatalok nemcsak a saját munkahelyükre térnek vissza, hanem olyan sport, kulturális, önkéntes, vagy egyéb elfoglaltságokhoz, amelyek társuknak idegenek. Ha eddig tudtak is ilyenekről, most már nem elég az eddigi megelőlegezett bizalom abban, hogy ezek a nem együtt töltött idők nem befolyásolhatják kapcsolatukat, most már naponta megtapasztalják, hogy házastársuk nincs velük, mert énekkari próbán van vagy sportol, vagy éppen a helyi Karitászban tevékenykedik. Ilyenkor óhatatlanul bekövetkezik a kételkedés (jó ez, kell ez, miért nem lehetünk együtt?), majd az elhatárolódás, sőt akár a tiltakozás is. [...]

A fiatalok feladata ekkor az, hogy megállapítsák kettejük hajlamaiban, vágyaiban és igényeiben az azonosságokat és a különbözőségeket, hogy megtalálják, miként lehetséges mindkettejük növekedése, hogyan találhatják meg a helyes mértéket a közelség és a távollét, az egyéni és a közös között. Gyakran adódik, hogy a fiataloknak vannak olyan elfoglaltságaik, amelyeket társukkal nem tudnak megosztani. Mit lehet ilyenkor tenni? Őszintén és nyíltan meg kell különböztetniük azokat az elfoglaltságokat, amelyekben feltétlenül közösen kell tevékenykedniük, azoktól, amelyekről mindketten úgy vélekednek, hogy ott egyikük vagy másikuk önállóan tevékenykedhet anélkül, hogy ez kapcsolatuk rovására menne. Ha ezt nem sikerül komolyan megbeszélni, vagy eleve hiányos kettejük között a bizalom, akkor egy idő után úgy fogják érezni, hogy nem együtt, csak egymás mellett élnek, hogy kapcsolatuk egyiküknek sem ad valami pótolhatatlant, valami újat.

Hogyan tudjátok gyerekeiteket segíteni abban, hogy már a párkeresés idején figyeljenek a „különbségekre és azonosságokra”? Milyen tapasztalatokról tudtok e téren nekik beszámolni?

Egy keleti böles, Kahil Gibran tanácsolja a fiataloknak: Álljatok egymás mellett, de hagyjátok a szelet és az eget közöttetek táncolni! Szeressétek egymást, de ne tegyétek a szeretetet béklyóvá! Adjátok egymásnak a szíveteket, de ne zárjátok fogdába a másik szívet! A templom oszlopai egyenként szilárdan állnak, de nem növekedhetnek. A tölgyfa és a fenyő is egymagában áll, de ha árnyékot vetnek egymásra, egyikük sem tud növekedni.

Ha a párkapcsolatban álló emberek a templom oszlopaira hasonlítanak, azaz szilárdak, megbízhatóak és egységesek, helyükön mozdulatlanul állnak egyszer s mindenkorra, akkor lehetnek szépek, imponálhat stabilitásuk, de nem tudnak növekedni. Két ember soha sem egyforma, különböznek egymástól, mint a tölgy és a fenyő. Mindketten élni akarnak, növekedni és gyümölcsöt hozni. Jó nekik egymáshoz közel lenni, de óvakodniuk kell attól, hogy közelségükkel akadályozzák a másik kibontakozását. Ezért nagyon fontos, hogy kapcsolatukat állandóan erősítsék, állandóan párbeszédben legyenek. A párbeszéd célja jó időben és rossz időben egyaránt a kapcsolat erősítése, azaz a szeretetben való növekedés. Ez hosszas és elkötelezett tanulási időszakot tételez fel, a szeretetet kifejező, és a hiteles párbeszédet lehetővé tevő magatartásformák kialakítását (vö. AL 136). A másiktól való gondoskodás és a hozzá való vonzódás gesztusaival jelét adhatjuk szeretetünknek. A szeretet átsegít a legrosszabb akadályokon is. Ha szerethetünk valakit, vagy érezzük, hogy ő szeret minket, jobban megértjük, mit akar kifejezni és megértetni velünk. Le kell győzni azt a gyengeséget, amely féltelmet kelt bennünk a másikkal szemben, mintha a vetélytársunk lenne. Nagyon fontos, hogy a saját biztonságunkat megfontolt döntésekre, meggyőződésre és értékekre alapozzuk, és ne arra, hogy egy vitában győzedelmeskedjünk, vagy hogy nekünk adjanak igazat (vö. AL 140).

Hogyan tudjátok elérni, hogy egy problematikus családi ügyben hozandó döntés megbeszélése a szeretet növekedésé-

hez és kapcsolatokat megerősítéséhez vezessen, bármelyikőtök véleménye mellett döntötök is?

Milyen szép és jó az, amikor a szerelmesek mélyen egymás szemébe nézve boldognak érzik magukat! A házasság szerelem a teljes önatadásban, kettejük kizárólagos kapcsolatában éri el teljességét. Mindketten fenntartás nélkül ajándékozzák magukat egymásnak. Ahhoz, hogy a férfi és a nő kapcsolatukat megalapíthassa, elmélyíthesse és megszilárdíthassa, növekedniük kell, össze kell nőniük. A házasságnak egy védett visszavonulási helynek kell lennie mindkettejük számára, és annak is kell maradnia. Ehhez mindkettejüknek teljesen és maradéktalanul, 100 %-ig kell magukat a házasságba beleadni. A házasság nem munkacsoport, amelybe mindenki saját magának csak egy részét adja be. A házasság akkor éri el a célját, ha mindkét fél növekedni akar benne, hogy ketten együtt elérjék a 200 %-ot.

A keresztény házasság azonban nem állhat meg a páros egoizmusnál. Túl kell ezen nőnie. A magánéletre való korlátozódás félreismeri a házasság feladatát, és ez súlyos veszélyekkel jár. A bezárkózó életterek hamar kiüresednek. Éppen ellenkezőleg, az összetartás, a házasságban talentumaik szerint való közös növekedés – még ha a férfi és a nő különbözőképpen növekszik is – csakhamar arra fogja őket indítani, hogy a magukon kívüli világot értékes tettekkel szolgálják. Noha a pár önmagát építi – tekinthetjük ezt belégzésnek –, kapcsolata tevékeny szeretetével a külvilágot is építi – ezt kilégzésnek nevezhetjük. A házaspár együtt tekintve másokra kettejük erőtartalmából – ahol a 200 % összegyűlt – másoknak az élethez és a szeretethez ad bátorságot. Ezzel saját házasságának olyan növekedési lökést ad, amire a csak saját maguk körül forgó párok hiába vágyakoznak.

Miben látjátok tíz, húsz, negyven évnyi házasság után a növekedés lehetőségét?

Életünkben mindig az az értékes, ha az értékeknek szenteljük magunkat. Ez csak úgy sikerülhet, ha kapcsolatunkba bevonunk egy értékes, közös harmadikat, aki párkapcsolatunkat ébren tartja. Ez a harmadik párkapcsolatunk gyümölcse, a gyermek. Így egy olyan lelki út nyílik meg számunkra, amely a külső életcélok felül kapcsolatunkat egymással elmélyíti.

Bíró László

püspök, az MKPK Családbizottságának elnöke